

APROŠTOU

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

...Čas míjí a nikdy se
nevrací. Co v sobě
obsahuje, se nikdy
nezmění, označuje to
pečetí navěky.

(Deníček 62)

2

ČASOPIS PRO SÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

11. ROČNÍK
2016

Drazí přátelé,

pamatujete si dveře vašeho rodného domu? Nebo jakéhokoliv domu, na který vzpomínáte s láskou? Možná si dokážeme vybavit materiál, barvu, tvar. Třeba si dokonce ještě pamatujeme zvuk dveří a podle způsobu otevírání a zavírání dveří dokážeme poznat, kdo přichází nebo odchází.

To, co zůstává hluboko v nás, je často spojeno s tím, co je neviditelné: dveře vedou k setkání. Je v nich také obsažen určitý paradox – mohou být překážkou, ale také prostředkem k setkání. Toto číslo „Apoštola“ věnujeme dveřím, u kterých stojí Pán Ježíš. Ve Svatém roce milosrdenství máme sice otevřené brány, ale co naše srdce? Je Bohu otevřeno? Jak to udělat? Přejeme vám, ať nás poselství o Božím milosrdenství víc a více otevírá Boží lásce.

P. Wojciech Zubkowicz, SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śvachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytunia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hrají z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele (viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo:

kardinál Miloslav Vlk 3

P. Jaroslav Brož:

Pane, otevři nám 4

Pavel Vojtěch Kohut OCD:

Uslyší můj hlas? 7

P. Miloslav Fiala:

Hle, stojím u dveří a klepu 11

Rozhovor s Mons. Vojtěchem Cikrlem 14

A. Scarano: „Šálek naděje“

Ježíš klepe na dveře srdce 16

Dveře v Deníčku sv. Faustyny 18

Korunka / Radio Proglas 22

Svědectví: „Ježíši, důvěřuji ti!“ 23

Kniha milosrdenství 24

Svátek Božího milosrdenství

ve Slavkovicích 25

Budete mými svědky:

Sekretářka / 2. část 26

Ukázka z knihy / nakl. Paulínky 30

Na apoštolských cestách:

Nový pramen / 2. část 31

Anketa pro nejmenší 34

Mimořádná pouť

k Božímu milosrdenství 35

Nabídka knih / informace 38–39

SPASITEL U DVEŘÍ

Foto: Nguyen Phuong Thao

Tématem tohoto čísla „Apoštola Božího milosrdenství“ je „Spasitel u dveří“ nebo ještě jasněji „Spasitel ve Svaté bráně“.

Papežská bula k zahájení jubilejního roku „Tvář Božího milosrdenství“ nás všechny pohledem na Otcovu tvář do této skutečnosti hluboce uváděla. Svatý otec ve svých homiliích ve sv. Martě o Božím milosrdenství tolikrát znovu a znovu hovořil a zval nás, abychom se do Boží tváře zadívali očima Písma svatého.

Ve Starém zákoně v knize Přísloví 8,31 odhaluje Hospodin své srdce. Moudrost zde říká: „Mým potěšením je být se syny lidskými.“ (Některé překlady překládají „mou rozkoší...“) To je velmi silná výzva: Bůh sám se vlastně zve, chce se k nám přiblížit a zve i nás před svou tvář. A ostatně i ono všeobecně známé slovo o Mesiášovi u Izajáše 7,14: „Dají mu jméno Immanuel, tj. Bůh s námi“ o této skutečnosti svědčí.

Ježíšův život v evangeliu nás nenechává na pochybách, že on přišel, aby tyto předpovědi naplnil: byl stále uprostřed apoštolů! A poslední Ježíšovo slovo v Matoušově evangeliu zní neomylně: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce věků!“ A v knize Zjevení 3,20: „Hle stojím přede dveřmi a tluču.“ Ty výzvy jsou zcela jasné.

Jak je máme konkrétně pochopit a žít? Já bych doporučoval promeditovat – pokud jste to ještě neudělali – 7. článek liturgické konstituce II. vatikánského koncilu Sacrosanctum Concilium, kde se mluví o několika Ježíšových reálných přítomnostech v církvi, v nichž Ježíš stojí přede dveřmi. O Ježíšově eucharistické přítomnosti nemusíme zvlášť mluvit, ta je pro každého praktikujícího křesťana zcela běžná. Ale je tu zmíněná přítomnost Ježíše u nás doma – v jeho slově. Je otázka, jestli mu otvíráme evangelium, když u nás doma je nám ve svém slově tak blízko. A pak je tam připomínka: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich!“ Mt 18,20. Otevíráme mu svou vzájemnou láskou, aby vstoupil mezi nás? Dále je to přítomnost v osobě kněze při liturgii. A nejde jen o kněze, ve 25. kapitole Matoušova evangelia čteme: „Co jste udělali jednomu z mých nejmenších, mně jste udělali!“ Chápeme, že stojí denně vedle nás? Všimáme si toho? To všechno jsou dveře, u kterých Ježíš reálně stojí (srov. liturgickou knihu „O účte k eucharistii mimo mši sv.“, čl. 6 o reálné přítomnosti v těchto případech).

A on, Ježíš, Bůh, pokorně čeká, že mu otevřeme. Všimněme si toho!

kardinál Miloslav Vlk

PANE, OTEVŘI NÁM...

■ P. JAROSLAV BROŽ

V každodenních drobných úkonech, které děláme mimoděk, si můžeme uvědomit veliké skutečnosti života. Stačí být pozorní a někdy o nich meditovat. Tak si například můžeme uvědomit, jak se z naší obyčejné chůze, z několika prostých kroků, stane významný životní předěl. Je to tím, že přijdeme ke dveřím nebo k bráně a projdeme jí dovnitř. Za ní je zcela nový svět. Někdo popsal dveře jako otvor ve zdivu, který je opatřen pohyblivou deskou. Naskytá se tu otázka: Co je u dveří důležitější? Otvor, nebo deska? Většina lidí asi

správně odpoví, že otvor, protože jím můžeme procházet dovnitř nebo ven. Úkolem dveří či brány je ale také poskytovat lidem žijícím v domě či městě ochranu, bezpečí, pocit intimity, a tedy společenství, což není možné bez oné hmotné výplně, kterou obvykle považujeme za dveře ve vlastním smyslu. Symbolika dveří pak odkazuje v duchovním světě k něčemu, co tvoří předěl mezi dvěma světy, mezi nimiž je možno se pohybovat. Ten vnitřní je obvykle bezpečný, připomíná rodinný krb, a tedy i důvěrné vztahy, v nichž se člověk cítí svobodně. Venku je sice volný prostor, ale je v něm obvykle nevlídně, cize, nebezpečno. Výjimkou je snad brána vězení, jejímž pro-

„Já jsem dveře k ovcím...
Kdo vejde skrze mě,
bude zachráněn;
bude moci vcházet
i vycházet a najde pastvu.“

(Jan 10,7-9)

jitím dovnitř člověk svobodu ztrácí a stává se otrokem, který touží dostat se ven.

Jubilejní rok, který letos prožíváme, se vyznačuje symbolikou dveří. Starobylý zvyk otevírat zvláštní bránu v římských bazilikách, která se nachází na pravé straně průčelí, má možná kořeny u starých Římanů. Pravý vchod jejich vítězných oblouků byl totiž považován za „příznivý“, zatímco ten levý za „zbylý“; odtud snad pochází i latinský název pro levou stranu (sinistra, tj. zbylá). Nicméně obsah křesťanského symbolu je zcela nový, jako je nové celé Kristovo tajemství.

Do křesťanského symbolu dveří se zřejmě promítá i jazykový úzus semitských

národů, u nichž se výraz „brána“ nebo „brány“ často používá v přeneseném smyslu. „Brány království“ označují „královský palác“ podobně jako zase „brány pekla“ soustředění satanovy moci, jeho pekelný tribunál. „Svaté dveře“ římských bazilik a odvozeně od nich dnes jubilejní brány na celém světě značí, že ten, kdo chce dojít spásy, potřebuje vejít do společenství katolické církve. Z toho důvodu jsou katechumeni knězem tázáni u chrámových dveří, zda chtějí být pokřtěni. Malby v římských katakombách často zobrazují zemřelého věřícího jako ženu, která stojí u vnitřní strany dveří. Představuje duši křesťana, která žila v církvi.

Sám Ježíš ve svých podobenstvích zdůrazňoval, jak je pro věčný úděl člověka důležitý tento krok ze „světa“ do Božího království. Jaké dramatické důsledky může mít toto rozhodnutí pro člověka, o tom vypovídá podobenství o deseti svatebních družičkách. Jejich úkolem bylo přivítat svatební průvod, v němž byla přiváděna nevěsta do ženichova domu. V noční době mohly vejít dovnitř jen tak, že mohly průvodu svítit na cestu. Ty, které se zpozdíly dodatečnou koupí oleje, našly už zavřené dveře. Jaké zoufalství slyšíme v jejich marném volání: „Pane, pane, otevři nám!“ (Mt 25,11). Ježíš nechce, abychom přišli o spásu, proto nám to podobenství vypráví. Ztělesněním jeho milosrdného, trpělivého čekání jsou v tomto čase mimo jiné dokořán otevřené jubilejní brány milosrdenství. Jsou jakýmsi zhmotněným evangeliem, výmluvným symbolem Ježíšova pozvání: „Já jsem dveře k ovcím ... Kdo vejde skrze mě, bude zachráněn; bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu“ (Jan 10,7,9).

Ježíš v sobě otevřel přístup do církve, která v obrazu stáda ovcí evokuje živé rodinné společenství. Sama symbolika dveří v sobě obsahuje intimitu domácnosti, kterou utváří přítomnost matky. Proto nás nepřekvapí, že spolu s Kristem sdílí funkci dveří-brány také jeho Matka. Připomeňme si její oslovení „zdravas, bráno“ v jedné mariánské antifoně nebo invokaci „bráno nebeská“ či „věži Davidova“ a „věži ze slonové kosti“ v loretánské litanii. Ona stojí jako spolehlivá citadela s otevřenými branami, která umožňuje přejít z tohoto světa do říše Boží vlády. Závěrem si ještě připomeňme slova krásné antifony ze svátku Uvedení Páně do chrámu (Hromnic): „Vyzdob svou svatební síň, Sióně, a přijmi Krále Krista. Obejmi Marii, která je bránou nebes, neboť ona přináší Krále slávy zářícího novým světlem.“ ■

FOTO: ANIČKA PROCHÁZKOVÁ

■ PAVEL VOJTĚCH KOHUT OCD

ANEB OTEVŘÍT SE BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Jistě jsme se již s tím motivem setkali, ať už na „svatých obrázcích“, které nám slouží jako záložky v modlitebních knížkách, nebo na obrazech, které zdobí naše příbytky. Ježíš je na nich namalován jako ten, kdo stojí přede dveřmi a zlehka na ně klepe. Možná jsme ani nikdy nepřemýšleli, odkud tento námět pochází a jaký je vlastně jeho smysl. Proč jsme si zvykli zobrazovat Krista i takto? A co se tím chce vyjádřit?

Odpověď nalezneme v novozákonní knize, před kterou možná pocítujeme příliš mnoho respektu, a proto nám často zůstává uzavřena: v knize *Zjevení*. V druhé a třetí kapitole tam čteme listy sedmi církevním obcím: v Efezu, Smyrně, Pergamu, Thyatirách, Sardech, Filadelfii a Laodiceji. Těchto sedm prorockých poselství ovšem nepředstavuje konkrétní upozornění konkrétním církevním společenstvím autorovy doby, jak by se nám mohlo zdát, nýbrž spíše stále platné výzvy k obrácení a důvěře v základních situacích křesťanských sborů, které se v dějinách opětovně vyskytují.

A je to právě v listu do poslední církevní obce v Laodiceji, kde čteme: „*Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mě.*“ (Zj 3,20)

USLYŠÍ MŮJ HLAS?

Chceme-li co možná nejsprávněji porozumět tomuto obrazu, je třeba jej číst v kontextu celého tohoto prorockého poselství do Laodiceje a logicky jej domýšlet. A právě proto může být namísto si nejprve položit otázku: Kdy se může stát, že neotevřeme tomu, kdo klepe na naše dveře? V zásadě ve dvou případech: buďto ho neslyšíme, protože je uvnitř hluk, a proto mu *nemůžeme otevřít*, nebo jej nechceme slyšet, a proto mu *odmítáme nebo váháme otevřít*.

ILUZE SOBĚSTAČNOSTI A POPŘENÍ HŘÍCHU

Na začátku listu laodicejským stojí výtku: „*Znám tvé skutky: nejsi ani studený, ani horký. Kéž bys byl studený, nebo horký! Takto však, protože jsi vlažný, ani horký, ani studený, vyplivnu tě z úst.*“ (Zj 3,15n) Člověk je horký, když je horlivý, a je studený, když je vědomě hříšný a ví, že potřebuje Boha. Vlažný je tehdy, když se domnívá, že si vystačí sám, nebo popírá svůj hřích, nebo obojí dohromady.

A je to právě *iluze soběstačnosti*, kterou tepe dané prorocké poselství: „*Jestliže řekneš: „Jsem bohatý, mám všeho dost, nic nepotřebuji“ – a nevíš, že jsi ubohý, politováníhodný, chudý, slepý a nahý, pak ti radím, kup si ode mě zlato v ohni pročištěné, abys zbohatl; bílé šaty, aby ses oblékl a neukazovala se tvá ošklivá nahota; mast, aby sis pomazal oči a zase viděl.*“ (Zj 3,17n)

Člověk, který „si vystačí sám“, nemůže slyšet Mistra, který klepe na dveře jeho srdce, a i kdyby snad zaslechl, připadá mu, že z otevření dveří nebude mít žádný užitek! Náš Pán těmito slovy tedy vybízí každého z nás, abychom nahlédli svou vlastní situaci, že jsme ubozí, politováníhodní, chudí, slepí a nazí. Pomoci nám v tom může rov-

něž rozjímání nad Ježíšovým podobenstvím o pošetilém boháči (Lk 12,13–21), ve kterém je lidská iluze soběstačnosti velmi výstižně vylíčena.

Tento klam ovšem bývá často provázen i *popřením hříchu*, a proto je pro danou osobu tak těžké pochopit, že je na tom tak uboze, jak na to list do Laodiceje upozorňuje. Je pravda, že vlastní hřích může člověk popírat i z jiných důvodů, ale ať už je příčinou této duchovní tragédie cokoli, výsledek je pořád tentýž: klepání na dveře našeho srdce zůstane bez odezvy!

STRACH Z ODMÍTNUTÍ NEBO „JEŽÍŠŮV NEZÁJEM“?

Jsou však ještě i jiné příčiny, proč svému Spasiteli váháme otevřít. Pamatuji se, jak se mi jednou svěřila jedna řeholnice, že se bojí Ježíšova odmítnutí! Obávala se, že se mu ona z celého svého srdce odevzdá, a namísto jeho přijetí ji zahanbí Ježíšovo „ne“. Bylo velmi těžké tuto osobu přesvědčit o opaku, zvláště když jí připadalo, že různé životní události mluví ve prospěch této její neblahé předtuchy.

Křesťan se však může obávat odmítnutí ještě z jiného důvodu: může se bát, že mu Ježíš „nebude moci“ odpustit jeho „příliš velké“ hříchy. Je to v podstatě pravý opak postoje popření hříchu, ale kupodivu, výsledek je tentýž: dveře zůstávají zamčené, možná přímo zabarikádované zevnitř!

Někdy nás v naší „duchovní komplikovanosti“ může dokonce napadnout, že o nás Ježíš ve skutečnosti nemá vůbec zájem, a to, že o nás stojí, nebo že dokonce klepe na dveře našeho srdce, je jen „prázdňá propaganda“. V takovém případě můžeme dojít až tak daleko, že budeme popírat, že na dveře skutečně někdo klepe, a budeme tvrdit sobě i druhým, že se nám to jen zdálo

FOTO: LUIS HERNANDEZ

a že venku nikdo není. Nebudeme ovšem ochotni otevřít, abychom se přesvědčili...

SPOLEČNÁ VEČEŘE

Je ze všech těchto zapeklitých postojů vůbec možné uniknout? Je možné se jim ubránit, je možné proti nim nalézt průkazné argumenty? Nevím. Připadá mi ovšem, že se v každém případě můžeme vrátet k prorockému poselství listu do Laodiceje, jak je nacházíme na konci třetí kapitoly knihy Zjevení.

Zvláště závěrečná slova Ježíšova příslibu bychom si měli často opakovat a přemítat o nich: „*Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mě. Kdo zvítězí, toho vezmu k sobě na svůj trůn, jak i já jsem zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůně.*“ (Zj 3,20n) Předně nás zde Pán ujišťuje o tom, že touží po niterném společenství s námi, a tak v případě, že jej vpustíme dovnitř (tj. dáme na jevo, že s ním chceme být!), bude jíst on u nás a my u něj. Společné stolování bylo

vždy pokládáno za známku blízkosti, důvěry a přátelství, vzájemné náklonnosti. V biblickém kontextu je tento obraz natolik zdůrazněn, že i nebeské společenství s Bohem a svatými je vyjádřeno obrazem hostiny, někdy dokonce svatební hostiny. Proč však Ježíš říká, že my budeme jíst u něj? To, co se nám může zprvu jevit výhradně jako projev naší dobré vůle, je ve skutečnosti pouze odpověď na Boží obdarování, které mnohonásobně převyšuje naši velkodušnost. Stačí pomyslet na Ježíšova slova o tom, že jím budeme vzati k němu na trůn a že budeme mít podíl na jejich vzájemné lásce s Otcem!

A tak nám nezbyvá, než se nechat vyprovokovat závěrečnou výzvou rozjímaného textu: „*Kdo má ucho, ať poslouchá, co říká Duch církevním obcím.*“ (Zj 3,22) Zaslechneme-li v hloubi svého srdce poselství laodicejským křesťanům, zaslechneme i Ježíšovo skutečné klepání na dveře našeho srdce a snad budeme mít dostatek odvahy, abychom svému Pánu a Spasiteli nakonec otevřeli. ■

Hle, stojím u dveří a klepu

(Zj 3,20)

■ P. MILOSLAV FIALA OPraem.

Otevřená Svatá brána milosrdenství je nejen pozváním ke vstupu, ale i k pronikavému vnitřnímu pohledu na vlastní život, opravdovost víry a kvalitu společenství s Ježíšem, s církví i s bližními. Vyzývá k pokání a k radikální nápravě všeho, co je na závadu opravdově žitému křesťanství. Podle papeže Františka nás Ježíš učí, že *existují dveře, které nám umožní vstoupit do Boží rodiny, do společenství s ním. On je těmi dveřmi a všichni jsme povoláni překročit jejich práh, vejít do Jeho života a nechat Jej vejít do svého života, aby nás přetvořil, obnovil a daroval nám plnou a trvalou radost.* Vstup k němu je tedy naprosto volný a záleží jen na každém člověku, a v průběhu dějin jím prošli a dále procházejí tak mnozí. Ale občas je uzavře lidská zloba, nenávisť nebo pýcha a zabraňuje druhým vstoupit. Tak se například stalo, že v našem desátém století panovnický rod a jeho bezprostřední okolí přijaly sice křest, ale šlo zřejmě o formální záležitost, která neměla vliv na jejich myšlení a rozhodování. Výsledek známe: zavřeny jsou nejen dveře chrámu, u kterých je kníže Václav zavražděn, ale zavřené je především srdce jeho bratra Boleslava obklopeného pohanskou opozicí. Tato neblahá událost potvrdila u jednoho bratra jeho obdivuhodnou svatost, u druhého nezřízenou vládyčtivost i za cenu těžkého hříchu. Ale Ježíšova milosrdná láska stále čeká u dveří srdce každého člověka, připravená odpustit a přijmout ztraceného syna nebo dceru do svého společenství. A provází náš národ navzdory lidské nesvornosti včetně odmítání křesťanského

poselství i církve, které se přisuzují činy, jež nespáchala, a zavírají se oči přede vším, co by zem zachránilo od osudového bloudění od ničeho k ničemu.

Jak si vysvětlit Boží nekonečnou trpělivost s lidskou hříšností? Spisovatel G. Bernanos jednou řekl, že *Bůh touží po svých tvorech s takovou touhou, jejíž nejmenší představa by nás rozemlela v prach; a proto vložil tuto touhu do Ježíšovy lásky.* Podobný názor nacházíme i ve starozákonních žalmech, kde čteme o Hospodinově milosrdenství vůči těm, kteří se ho bojí, dodržují jeho zákony a plní jeho vůli. Prostorem pro obecné smíření všech se všemi je církev, která stále připomíná Boží činy odpustění a možnosti vzájemného sbratření. Není její vinou, že tak mnozí odmítají vstoupit a zavírají uši i dveře před radostnou zvěstí o Boží trpělivé lásce. Ale Bůh připravuje stále nové cesty, kterými proniká i do dnešního světa svědectví o jeho pravdě a lásce. Svým Duchem posiluje církev, aby se stále více stávala svátostí jednoty a byla znamením a nástrojem vnitřního spojení s ním. Tak bude společenství věřících pro všechny lidi, kteří mají uši k slyšení, bezpečným zárodkem jednoty, naděje a spásy. Ostatně to požadoval už Ježíš: *Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, když budete mít lásku jedni k druhým.* (Jan 13,35) Členové církve pak jsou svému okolí schopni dokázat, že Boží milosrdenství rádo zapomíná na mezilidská nepřátelství a umožňuje vzájemné smíření a spolupráci na všem dobrém. Je ovšem vždycky možné zavít oči a místo podání ruky sevřít dlaň v pěst, která pak dokáže i vraždit, jak jsme to viděli u knížecího syna Boleslava.

Středověký mystik Eckhart mluví o stálé Boží přítomnosti v hloubi duše člověka, který je podivuhodně povolán otevřít dveře svého srdce a prožívat toto tajemství. *Bůh je mi blíž, než jsem já sám sobě. Můj život záleží na tom, že Boží láska je mi tak blízko!* Ale kde se nacházíme my? Uvědomujeme si tuto blízkost a vkládáme do ní svou naději? Nebo odmítáme projít doširoka otevřenou branou této milosrdné přítomnosti a snažíme se odchýlit od jediné správné cesty, jak ji ukazuje Boží vůle? *Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jít u něho a on u mě.* Tato slova z knihy

Zjevení nás naléhavě prosí o to, abychom si uvědomili, kým jsme my a kdo je nám tak blízko, že mystici nás ujišťují o jeho bezprostřední přítomnosti v nás. Bůh tedy není uzavřen sám v sobě, ale touží mít svůj příbytek v nás, v naší duši, neboť k tomu nás povolal. Je s tím spojeno jeho pozhánání pro všechno, o čem uvažujeme a co konáme, neboť nám k tomu dává příležitost i schopnosti. Častěji si tuto vyvolenost připomínejme, a vyvarujeme se mnohých omylů. Každého ovšem ohrožuje i jiná možnost: Bůh čeká, až mu lidé otevrou a svěří se jeho vedení, ale oni se raději toulají po cizích stezkách, širokých a pohodlných, a odmítají slyšet jeho osvobozující slova. Angelus Silesius varuje: *Zastav se, kam běžíš? Nebe je v tobě! Hledáš-li Boha jinde, mineš se s ním!* Takový člověk se odcizuje nejen Bohu, ale i sobě a svým bližním. Zůstává na povrchu a vytváří si své bůžky, jak mu je v různých podobách nabízí svět. V důsledku toho nežije ve svém nejvlastnějším středu, a ani to necítí; o této ztrátě

nic neví, neboť jeho vlastní já se svým sebestředným sobectvím je mu bližší a snaží se mu, byť neúspěšně, nahradit Boha trpělivě čekajícího u jeho dveří. Ovšem tam, kde není Bůh, pohotově nastupuje hřích.

Když vyvolený národ putoval pouští, vystavěl si stan setkávání, kam se mohl každý uchýlit a zaslechnout Hospodinova slova: *Já jsem stále s tebou.* Rok milosrdenství nám tuto možnost připomíná, když

nás zve ke vstupu Svatou branou, aby nám pomohl procházet složitostmi životní pouťi s vědomím Ježíšovy blízkosti. Máme se přece podobat lidem, kteří svému Pánu otvírají své nitro, aby

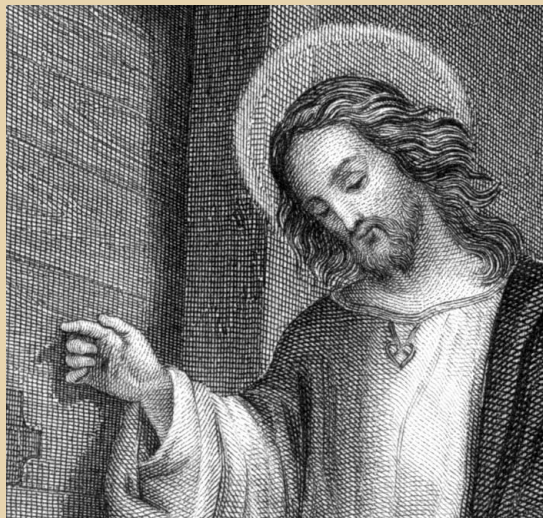
mohl vstoupit. Neboť pak o nás budou platit slova o blahoslavených služebnících. Můžeme si představit nějakou lepší odměnu za naši víru? Mějme na mysli tuto skrytou skutečnost v nás, která nám propůjčuje pravý pokoj, neboť budeme žít v blízkosti toho, který v nás přebývá jako nekonečná, milosrdná láska. Neboť ona po nás touží jako otec v podobenství o ztraceném synu. Bůh řekl Mojžíšovi: *Znám tě jménem!* Vědomí, že nás Bůh dobře zná a že jsme se stali Božím příbytkem, je pro nás stálou radostí, která posiluje a pomáhá překonat každou překážku, která se nám staví do cesty. Stálá naše bdělost je ovšem potřebná, zcela ve smyslu Pánovy výzvy: *Zajeď na hlubinu!* Kardinál Newman v jednom kázání mluvil o Ježíšově laskavé trpělivosti a řekl: *Málokterí budou připraveni, aby mi hned otevřeli, až zaklepu na dveře. Budou mít stále něco jiného na práci, takže mi neotevrou a nechají mě čekat. Musejí se vzpamatovat ze svého překvapení a zmatku, když se k nim do-*

**Zastav se, kam běžíš?
Nebe je v tobě!
Hledáš-li Boha jinde,
mineš se s ním!**

stala zpráva o mém příchodu. Budou potřebovat čas, aby se vzpamatovali a nenechali mě dlouho čekat. Cítí se dobře tak, jak jsou a jak žijí; jsou spokojeni, že jsou na zemi, nepozvednou svůj zrak a jsou zaujati pozemskými skutečnostmi, takže má slova přeslechnou. Nechtějí se změnit.

Ježíš nechce vstoupit do prostoru, který se mu odcizil, a odvrátil zrak od dveří, za kterými čeká jako host. Chce vejít tam, kde je vítán a očekáván. Obzor lidského srdce je sice malý a chudý, ale setkáním s Pánem se rozšiřuje a stává se jakoby nekonečným. V židovských rodinách bylo o Velikonocích zvykem nechat dveře pootevřeny, aby mohl vstoupit prorok Eliáš jako bezprostřední posel ohlašující příchod Mesiáše. Ten pak nemusí čekat a podle otevřených dveří pozná, že ho přítomní očekávají. U Lukáše čteme, že se máme podobat lidem, kteří čekají na svého Pána, aby mu hned otevřeli, až přijde a zatluče. Nejde tedy o očekávání jeho konečného příchodu „na nebeských oblacích“, ale o každodenní bdělost spojenou s vírou, že se s ním můžeme setkat v běžných událostech, setkáních, radostech, bolestech i starostech. Uvažujme o tom, že Bůh hledá nás lidi na této zemi, v podmínkách naší existence. Chce být neustále s námi, se svými syny a dcerami, a touží být aktivním spolutvůrcem našeho života. Spása, radost a smíření může být jen tam, kam vstoupí Bůh se svou moudrostí, milosrdnou láskou a silou. Jonáš nevychází z překvapení, když vidí, že Boží moc přišla k němu až do mořských hlubin, kde je jen rozklad a záhuba.

Když přišla plnost času, objevil se přede dveřmi světa Ježíš jako ten, kdo stojí u dveří a prosí, aby mohl vstoupit. Ve světle této duchovní skutečnosti se nám jeví rozbroje mezi lidmi, neporozumění, rozpad spo-

lečnosti i rodin, vlačnost křesťanů jako těžko pochopitelná skutečnost. Evangelium o Boží touze vstoupit do lidských osudů hlásá církev a její služebníci už po dvacet století, a přesto, nebo právě proto jsou uši tak mnohých zaslepené vlastními zájmy, jako v případě Boleslava a dalších. Boží slovo zve každého, věřícího i nevěře, aby nezůstal stát venku, ale aby se nebál vstoupit tam, kde ho očekává milosrdná a absolutní láska, odpouštějící a umožňující poznat celou pravdu. Pomáhá překonat každý druh nepochopení a předsudků, neboť je mu líto každého člověka, aby mu ukázal, že Boží království už přišlo. Prvotní církev volala: *Přijď, Pane Ježíši!* Její volání bylo vyslyšeno, jak nás o tom přesvědčuje Písmo a naše vnitřní zakoušení Boha. On nás zve ke spolupráci na zlepšení světa: svým životem dávejme příklad bližním, že je možné zaslechnout Pánův tichý hlas, kterým nás zve k rozhovoru a spolupráci na záchraně společnosti, doširoka otvírá bránu svého milosrdenství a s láskou přijímá každého, kdo je ochoten mu naslouchat a otevřít se jeho pravdě a lásce. ■

SVATÁ BRÁNA JE JEŽÍŠ

ROZHOVOR
S MONS. VOJTĚCHEM CIKREM,
BISKUPEM BRNĚNSKÝM

✚ Otče biskupe, jsme v polovině Svatého roku milosrdenství. V roce 2016 vyšla vaše kniha „Na cestě za hvězdou“, ve které, mimo jiné, rozjímáte nad vírou a Boží láskou, která se nám nabízí. Zmiňujete se tam o básni Petra Bezruče, který napsal: „Jen jedenkrát šla kolem mne láska.“ A píšete: „A v těch slovech je cítit lítost nad tím, že ji nechal jít.“ Prochází kolem nás láska ve Svatém roce milosrdenství zvláštním způsobem?

Bůh, který je láska, není od nikoho z nás daleko. V něm žijeme, hýbáme se a jsme (Sk 17, 27-28). Prochází tedy kolem nás stále. Jeho láska není omezena jen na Svatý rok milosrdenství. Ovšem Svatý rok milosrdenství s církví nabídnutými možnostmi nás má k němu učinit vnímavějšími a pozornějšími. Je to zvláštní, ale přiznejme si, že je nám mnohem bližší představa Boha jako soudce, který odsuzuje a trestá, než představa milujícího a milosrdného otce, který odpouští, motivuje a povzbuzuje. Potom není divu, že náš strach z takového

boha zavírá brány naší lásky jak k Bohu, tak k druhým lidem a nakonec i ke správné sebelásce. Obrazně řečeno – hard disk, který máme v sobě, je v různém stupni zavíraný, proto jím vnímáme zkráceně. Tím hard diskem je naše srdce, střed naší bytosti. Ve Smetanově opeře Prodaná nevěsta se zpívá: „Jen láska lásku ocení“. Není to tedy tak, že se má změnit Bůh, ale my máme být připraveni slyšet vyznání jeho lásky, které nám proměňuje život. Otevřené srdce nám umožňuje vnímat Boží lásku a uvídnět ji jako dar darů.

✚ Ve svém slovu k zahájení Svatého roku milosrdenství vybízíte k použití ke Svatým branám. Svatá brána zviditelňuje určitou duchovní realitu: na jedné straně je člověk, na druhé straně Bůh. Říká se, že se ve Svatém roce milosrdenství „otevřely Svaté brány“. Kdo komu otevírá? Kdo má udělat první krok k setkání? Co je ze strany člověka, podle vás, nezbytné, aby se toto setkání uskutečnilo?

Každá brána vymezuje prostor před ní a za ní. Svatá brána je nejen předělem, ale i spojnicí mezi realitou profánního života a realitou duchovního života. Mezi člověkem a Bohem. Bránu otvírá církev pro všechny „slyšící“. Svatá brána je ve skutečnosti Ježíš Kristus a nikdo jiný. Nikdo nepřichází k Otci než skrze něho. On je jediný prostředník mezi Bohem a lidmi. On se skrze svátosti církve stává branou, která spojuje. On ve svátosti smíření odstraňuje kostlivce z třináctých komnat našeho života a přináší pokoj. On nás naplňuje radostnou nadějí. On nám pomáhá nést kříže našeho života. Jak se tedy připravit k projití svatou branou jinak než modlitbou, svátostí smíření a životem, do kterého Ježíše přijímáme jako průvodce našeho života?

✦ Během generální audience v prosinci 2015 Svatý otec František řekl o Svatém roku milosrdenství: „Církev tento mimořádný moment potřebuje. Neříkám, že pro církev je dobrý. Říkám, že církev tento mimořádný moment potřebuje. V naší době hlubokých změn je církev povolána poskytnout svůj osobitý přínos tím, že zviditelní znamení přítomnosti a blízkosti Boží.“ Máme být nejen adresáty, ale také zprostředkovateli a svědky Božího milosrdenství pro ostatní. Jak můžeme a máme zviditelnovat znamení přítomnosti a blízkosti Boží?

Jestli jsme podle slov Svatého otce Františka povoláni stát se viditelným znamením přítomnosti Boží, pak je také na nás, abychom se stali obdobnou branou, skrze níž ostatní lidé zahlédnou Ježíše Krista, žijícího uprostřed nás. Jedná se o svědectví, které je tím působivější, čím méně si ho vědomě přejeme nebo ho vyhledáváme. Svědectvím je náš přirozený život.

✦ Na území brněnské diecéze se ve Slavkovicích nachází v České republice první poutní kostel Božího milosrdenství, který jste poželhal v roce 2008. Mnozí lidé už teď považují Slavkovice za centrum úcty k Božímu milosrdenství. Prozradíte, jak se na Slavkovice díváte vy? Vnímáte „záblesky“ Božího působení na tomto místě a skrze toto místo?

Slavkovice vnímám jako svatou bránu, která je stále otevřená a bude otevřená bez ohledu na ukončení Svatého roku milosrdenství. Tato stále otevřená brána vybízí ke vstupu a indukuje v lidech touhu být branou pro druhé, a tak ji posvěcovat.

✦ Otče biskupe, prosím vás o požehnaní pro čtenáře „Apoštola“ a všechny, kteří přijedou do Slavkovic.

Žehnám všem poutníkům do Slavkovic i čtenářům „Apoštola“ a přeji, aby radost z Pána byla jejich silou.

Připravil P. Wojciech Zubkowicz SAC

THE
OF THE

LIGHT
WORLD

JEŽÍŠ KLEPE NA DVEŘE SRDCE

V anglofonních oblastech je docela známý jeden obraz od Williama Hunta z poloviny 19. století, nazvaný „Ježíš světlo světa“: v noční temnotě Ježíš s lucernou klepe na dveře. Prozatím možná nic zvláštního: zvláštní jsou však dvě věci. Zaprvé, dveře jsou hodně zarostlé kolem dokola. Očividně se dlouho nepoužívaly, neupravovaly. Zadruhé, tyto dveře nemají žádnou kliku, prostě nic, za co je otevřít! Zvláštní, že?

Tento alegorický obraz představuje vlastně setkání člověka s Ježíšem. Ježíš se přibližuje, klepe na dveře svědomí a srdce – nevráždá se dovnitř násilím. Jen se nabízí, volá a čeká. Oslovuje skrze určitou událost, slovo z Bible. Skrze myšlenku v srdci. Čeká i tam, kde je už spousta zarostlého trní či kamení životních proher: neodpuštění, zranění, zloby, chamtivosti.

A chybějící klika? Ježíš nechce dovnitř, pokud člověk sám neotevře zevnitř. Klika je pouze uvnitř.

Tolik vysvětlení obrazu. Ale co to znamená „otevřít dveře Bohu“? „Chytit za kliku a otevřít“? Znamená to volat: „Nechci být v temnotě, nechci být zaplevelený, zarostlý trním. Dej mi, Bože, krásné a čisté srdce, bez trní.“ Znamená volat: „Nechci být bez tebe. Bez tebe je mé srdce prázdné, nenaplněné. Vím, že pouze ty ho můžeš naplnit, protože jsi Bůh. Máš božskou lásku. U tebe je všechno to, co hledám celý život a nemohu najít.“

DVEŘE

v Deníčku sv. Faustyny

Musím přiznat, že zadané téma je pro mne dost neobvyklé. Možná proto jsem se rozhodla přijmout nabídku k napsání článku do Apoštola a podívat se, co vlastně sv. sestra Faustyna na téma dveří píše. Předkládám vám zde tedy výběr několika citátů doplněných skromným komentářem.

Dal jsem ti možnost cvičit se ve skutcích milosrdenství

Kdo zná životopis svaté Faustyny, tak ví, že v pokročilém stadiu nemoci už nezvládala práci na zahradě a tehdy jí byla přidělena služba u brány vedoucí na pozemek kláštera. Na této vrátnici (fortně) byla od září 1937: „Dnes střídám práci, ze zahrady do pouště fortny. Na chvíli jsem šla pohovořit s Pánem, prosila jsem ho o požehnání a milosti k svědomitému vyplnění služby, která mi byla svěřena. Uslyšela jsem slova:

– Má dcero, jsem stále s tebou; dal jsem ti možnost cvičit se ve skutcích milosrdenství, které budeš konat v duchu poslušnosti. Velice mě potěšíš, když si se mnou každý večer pohovoříš zvláště o této práci. Pocítila jsem, že mi Ježíš dal novou milost k tomuto úřadu, ale přesto jsem se hlouběji uzavřela v jeho Srdci.“ (Dn 1267)

Každé dveře, ať už je to brána nebo jen malý průchod, jsou místem setkávání. Sestra Faustyna to chápala velmi dobře a neváhala využít každou možnost, která se jí naskytla, aby příchozím posloužila. Mnozí zakusili její milosrdenství jak na duši, tak na těle. „Často mi Pán vnitřním způsobem dává poznat ty, se kterými se na fortně stýkám. Jedna politováníhodná duše chtěla sama něco povídat. Využila jsem příležitosti a jemně jsem jí dala poznat, v jak ubohém stavu je její duše. Odešla s lepším vnitřním postojem.“ (Dn 1283) Sám Pán Ježíš přišel jednoho deštivého dne, aby zakusil milosrdenství z rukou sestry Faustyny. „Na fort-

*nu dnes přišel Ježíš coby chudý mladík. Zbláčený mládenec ve strašně obnošených šatech, bos a prostovlasý, byl velice promrzlý, neboť byl deštivý a chladný den. Prosil o něco teplého k jídlu. Šla jsem sice do kuchyně, ale pro chudé tam nic nebylo, avšak po chvíli hledání se našlo trochu polévky, kterou jsem ohřála a nadrobila do ní trochu chleba a podala chudému, který ji snědl. Ve chvíli, kdy jsem od něho brala hrníček, mi dal poznat, že je Pán nebe i země. Když jsem ho uviděla, kdo je, ztratil se mým očím. Když jsem přišla domů a přemýšlela o tom, co se na fortně stalo, uslyšela jsem v duši tato slova: **Má dcero, k mému sluchu se donesla blahorečení chudých, kteří mi blahorečí, když odcházejí z fortny, a líbilo se mi to tvé milosrdenství v mezích poslušnosti, a proto jsem sestoupil z trůnu, abych ochutnal ovoce tvého milosrdenství.**“ (Dn 1312)*

Každý z nás se může zamyslet nad tím, jak reaguje na příchod, kteří něco žádají. Stojí u našich dveří (doma, v práci, ...), dí-

váme se na ně a máme možnost prokázat jim milosrdný skutek. Využijeme tuto šanci jako sestra Faustyna?

Ať nestavějí ve vlastních srdcích překážky

Ve svém životě používáme dveře bezmyšlenkovitě mnohokrát denně. Někdy se však stane, že vezmeme za kliku a nic. Už jste někdy zůstali stát před zavřenými dveřmi? Představte si situaci, kdy stojíte venku, zvoníte nebo tlučete a ten, kdo je uvnitř (a vy víte, že tam je), se neozývá. Může se stát, že nám ta osoba otevře a její přijetí je tak chladné, že už ani nemáme chuť jít dál.

Stejně tak Bůh stojí u dveří naší duše a touží vejít. Touží v ní působit. My nechceme dveře otevřít ani během svého života, ani na jeho konci. Sestra Faustyna nás poučuje: „Z milosrdenství plynou všechny milosti a poslední hodina je pro nás plná milosrdenství. Ať nikdo o Boží dobrotě nepochybuje, i kdyby jeho hříchy byly jak černá noc, Boží milosrdenství je mocnější než naše ubohost. Je zapotřebí jedině: aby hříšník alespoň trochu otevřel dveře svého srdce paprsku milosti Božího milosrdenství, a ostatní vykoná již Bůh. Ale nešťastná je duše, která zavřela Božímu milosrdenství dveře, dokonce v poslední hodině. Tyto duše způsobily smrtelný smutek Ježíše v Getsemanské zahradě, avšak z jeho nejslitovnějšího Srdce vytrysklo Boží milosrdenství.“ (Dn 1507) Pán Ježíš nám pak skrze Deníček sv. sestry Faustyny vzkazuje: „**Řekni duším, ať nestavějí ve vlastních srdcích překážky mému milosrdenství, které si tolik přeje v nich působit. Mé milosrdenství pracuje ve všech srdcích, která mu otevírají své dveře, jak spravedlivý, tak hříšník potřebují mé milosrdenství. ...**“ (Dn 1577)

Otevírám dokořán dveře svého milosrdenství

Kdo tedy uposlechne výzvy Pána Ježíše a otevře své srdce jeho milosrdenství, nemusí se bát, že by ho Bůh odmítl. On chce, aby k Němu každý člověk mohl přijít beze strachu, každému nabízí své odpuštění a přijetí. Stačí Ho jen poprosit: „... *Dcero má, piš o mém milosrdenství znaveným duším. Duše, které se dovolávají mého milosrdenství, mi působí rozkoš. Těmto duším uděluji milosti přesahující jejich přání. Nemožu trestat, i kdyby to byl největší hříšník, jestliže se dovolává mé slitovnosti, nýbrž ho ve svém neproniknutelném a neprozkoumatelném milosrdenství ospravedl-*

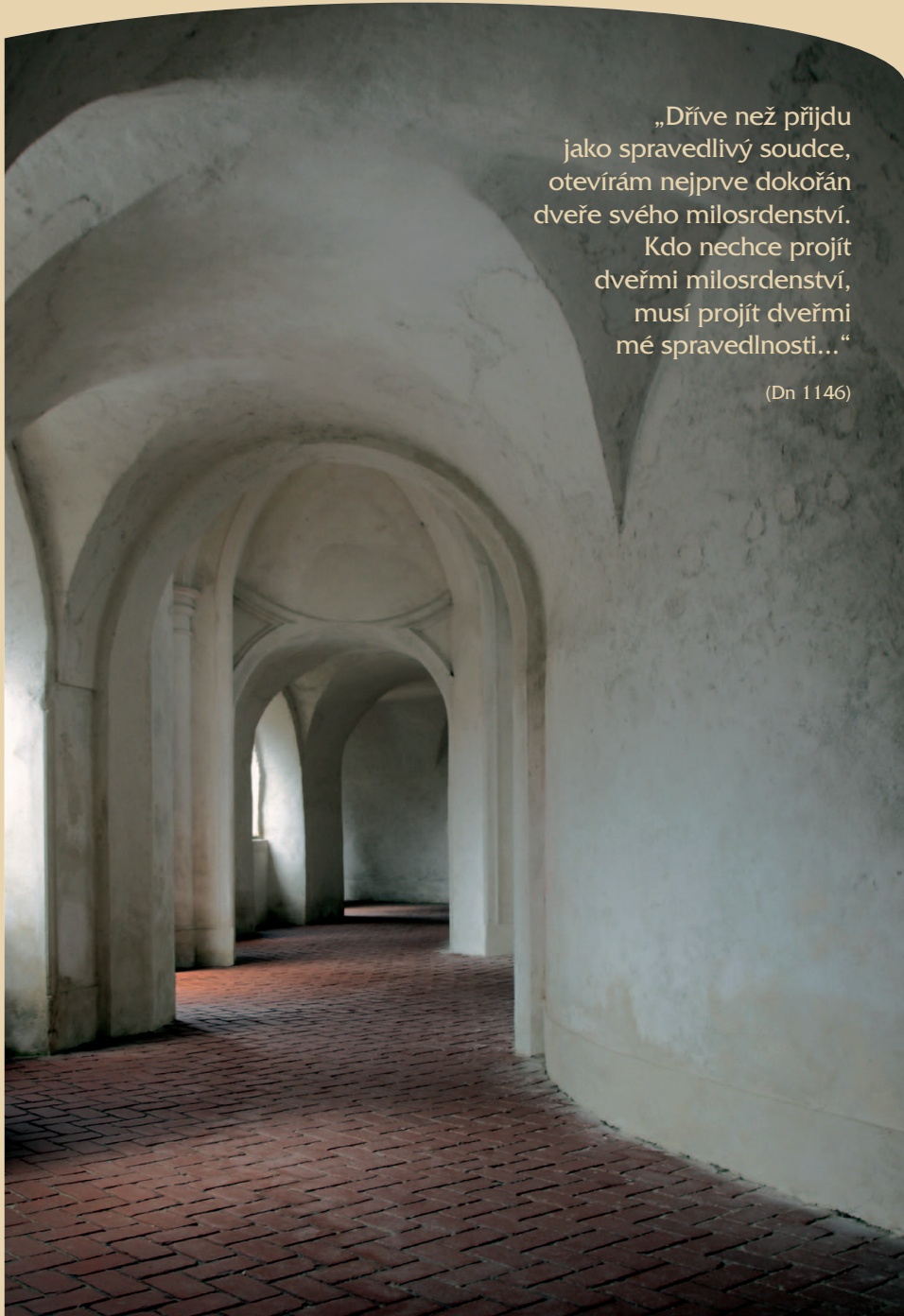
ňuji. Napiš: Dříve než přijdu jako spravedlivý soudce, otevírám nejprve dokořán dveře svého milosrdenství.“ Tento citát však pokračuje varováním: „*Kdo nechce projít dveřmi milosrdenství, musí projít dveřmi mé spravedlnosti...*“ (Dn 1146) Nelze ignorovat jednoduchou pravdu, že každý hřích s sebou nese důsledky jemu vlastní. Odcizujeme se Bohu a zavíráme Mu své srdce. Navzdory tomu nás chce Bůh obdarovávat svou blízkostí a mít nás u sebe. Překračuje tedy hranice spravedlnosti a nabízí nám odpuštění. Když však tuto nabídku milosrdenství nepřijmeme, zbude jenom ona chladná spravedlnost.

Závěr

Svatá sestra Faustyna nám tedy ve svém Deníčku ukazuje hmatatelné dveře, které se nacházejí všude kolem nás, jako prostředek k setkání s druhým člověkem a k činění skutků milosrdenství. Poukazuje však také na duchovní dveře našeho srdce jako na prostředek k setkání s Bohem a k přijetí Jeho milosrdenství. Věděla velmi dobře, že Bůh má své dveře otevřeny dokořán a touží dávat mnoho – dávat sebe samého. Inspirujme se na závěr její přípravou ke svatému přijímání: „*Dnes se připravuji na Tvůj příchod jako nevěsta na příchod svého Ženicha. Můj Ženich je velkým Pánem. Nebesa ho neobsáhnou. Serafové, kteří jsou mu nejbližší, si zakrývají své tváře a neustále opakují Svátý, Svátý, Svátý. Ten veliký Pán je mým Ženichem. Jemu vyzpěvují kůry, před ním padají trůny, před jeho jasem pohasíná slunce. A přece ten veliký Pán je mým Ženichem. Mé srdce, opusť to hluboké zadumání, kterým ho velebí ostatní, na to totiž nemá čas, protože přichází a již je u tvých dveří. Vycházím mu v ústretu a zvu ho do přítoku svého srdce...*“ (Dn 1805, 1806)

s. M. Doubravka Mazancová KMBM ■

„Dříve než přijdu
jako spravedlivý soudce,
otevírám nejprve dokořán
dveře svého milosrdenství.
Kdo nechce projít
dveřmi milosrdenství,
musí projít dveřmi
mé spravedlnosti...“

(Dn 1146)

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa;**

na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.“

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVIČIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas zveme všechny ctitele Božího milosrdenství k modlitbě Korunky k Božímu milosrdenství.

- každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
- každý druhý, třetí a čtvrtý pátek v měsíci se modlitba Korunky živě vysílá z kostela Božího milosrdenství a sv. Faustyny ve Slavkovicích.

Ve zjevení sv. sestře Faustyně Pán Ježíš slíbil:

„Skrze modlitbu této Korunky dám rád všechno, o co mě budou prosit.“
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště starším, nemocným a trpícím lidem, že se mohou připojit ke společné modlitbě Korunky prostřednictvím Radia Proglas.

Těšíme se na vás a na všechny, kdo společně s námi budou vyprošovat Boží milosrdenství pro nás všechny a pro celý svět. *Otcové pallotini*

JEŽÍŠI,

DŮVĚŘUJI TI!

S těmi slovy jsem se více do hloubky seznámila v roce 2013 na duchovní obnově v Jaroměřicích, kterou tehdy vedly sympatické sestry z Kongregace sester Matky Božího milosrdenství ze Dvora Králové. Bylo mi 43 roků. Tiché exercicie v rozjímání nad obrazem Pána Ježíše milosrdného proloženy přednáškami o symbolech na obraze, adorace, rozhovory se sestrami a novoknězem o. Janem Davidem SAC, svátost smíření, mše svaté a upřímná touha aspoň trochu poodkrýt tajemství Božího milosrdenství v době, kdy mě naši tři pubertální synové a 20 let manželského života přivedly k úvahám zastavit se a přehodnotit svůj život. Uvnitř srdce jsem toužila po nějaké změně. Musela jsem si přiznat, že z našeho manželského života se jakoby pomalu vytrácela i láska. Týden duchovních cvičení utekl jako voda, ale jak dál v běžném životě? Byla jsem konfrontována s vypěstovanými návyky, bohužel i v oblasti duchovního života. Živou víru jsem zakusila v době dospívání a jako konvertitka ji pak začala

praktikovat. Avšak za ta léta jsem praktický život víry „osekala“ pouze na nedělní návštěvu mše svaté a svátost smíření „nutnou“ před Velikonocemi.

Dnes se píše rok 2016, ty tři roky byly jako jízda na tobogánu, doslova. Nejprve strach, že to nezvládnou, co když vypadnu nebo do mě někdo vrazí tak, že se zraním; a co při dojezdu, jak se potopím do vody, stihnu se nadechnout? Nebyla to jednoduchá jízda, začala jsem ráno číst Boží Slovo. Přes den jsem si četla úryvky z Deníčku psaného sestrou Faustynou, modlila se Korunku. Jednoduchost a srozumitelnost textů v Deníčku, moje touha po proměně mě přiváděly častěji do zpovědnice a na mši svatou. Že se se mnou něco děje, komentoval nejdřív manžel a synové, pak i přátelé. Pro manžela to nebylo jednoduché, myslel si, že jsem se zamilovala. Vnímala jsem toto obrácení jako obrovskou Boží milost, jako osobní zakoušení Božího milosrdenství v mém životě. Touha podělit se o to byla tak silná, že jsem manželku pozvala na II. kongres o Božím milosrdenství v Novém Městě na Moravě a spolu jsme navštívili další duchovní cvičení ve Dvoře Králové u sester „faustýnek“. Obraz s nápisem „Ježíši, důvěřuji Ti!“ našel v naší rodině své místo. Děčila jsem se s nadšením o „objevení“ Boží vlastnosti milosrdenství s přáteli. Zdálo se, že vše plynulo tak, jak má. Moje horlivost v modlitbě a navštěvování mše svaté mi bylo denním chlebem. Byla jsem šťastná a s odstupem času musím s pokorou přiznat, že i pyšná, jak mi ten duchovní i manželský život „začíná klapat“.

Pak přišla onkologická nemoc mojí maminky, měsíc poté manžel přišel o práci, za-

čaly problémy s jedním ze synů a jeho seznámením se s drogami a do toho všeho ještě k našemu velkému překvapení skutečnost, že ve svých 46 letech budu počtvrté maminkou. Tehdy mne napadlo, že modlitba „Ježíši, důvěřuji Ti!“ se jinak vyslovuje, když nám Pán dává to, co se nám líbí, a jinak, když musíme přijmout něco v podobě kříže. Křížová cesta pro mne bylo samotné těhotenství v situaci, která byla. Potkala jsem ty, kdo nás odsoudili, ale díky Bohu nás doprovázelo víc Šimonů a Veronik, prožívala jsem situace studu z opakovaného obnažení svého stárnoucího těla, srdcem jsem však vždy přilnula víc k Pánu Ježíši a Panně Marii. Doprovázel mne pohled na obraz Pána Ježíše milosrdného. Žehnající ruka a láskyplný pohled mi dávaly sílu důvěřovat, že vše je v Božích rukou. Živoucí byla zkušenost, když jsem jednu noc už v pokročilém měsíci těhotenství nespala strachem, v jakém stavu, či zda se vůbec syn vrátí, opakovala jsem slova „Ježíši, důvěřuji Ti!“ Unavená jsem ještě otevřela Písmo sv. a přečetla si:

„Já jsem Bůh. Neboj se, jsem s tebou. Požehnám ti.“ Tato slova z knihy Genesis 26,24 mne často doprovázejí doposud.

Na konci této křížové cesty je nový život – Pán nám požehnal, narodila se nám zdravá dcerka. Jsem za ni vděčná. Při křtu přijala dcerka jméno, jak jinak, Faustyna.

Manžel našel práci, maminka zvládla operaci i chemoterapii. Mezitím onemocněla onkologicky moje sestra a já po ukončení kojení mám jít také na genetické vyšetření. Syn navštívil poradnu Podané ruce, se závislostí bojuje.

Každý den přijímám jako novou šanci vnímat Boží milosrdenství v celé jeho plnosti a důvěřovat mu. Dcerka je pro naši rodinu velmi konkrétní radostí a pro mne osobně velmi konkrétním projevem Boží lásky k člověku. Děkuji, že jsem mohla napsat kousek svého příběhu ze života a třeba povzbudit někoho, kdo prožívá něco podobného. Chválím Pána za vše, co mi dal, že se mohu o to podělit s ostatními.

čtenářka Apoštola

KRUH VZÁJEMNÉ MODLITBY O BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

„Kniha milosrdenství“ není publikace. Je to způsob, jak se skrze vzájemnou modlitbu nořit do utrpení Ježíše Krista a vyprošovat Boží milosrdenství.

Od roku 2009 se už přes **2 300 osob** sdružených v kruhu vzájemné modlitby modlí za Boží milosrdenství pro sebe, církve v ČR a pro celý svět.

Každý pátek je od 16.00 hod. v kostele Božího milosrdenství ve Slavkovicích za všechny členy Knihy milosrdenství a na jejich úmysly sloužena mše svatá.

Připojte se k nám!

Více informací a přihlášku získáte na adrese: O. pallotini, Jámy 71, 592 32 Jámy
tel. 566 502 850, 774 521 531
www.knihamilosrdenstvi.cz

OZVĚNY ZE SVÁTKU BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ VE SLAVKOVICÍCH

Průvod na konci hlavní mše svaté

Bůh se vrací

„Toužím, aby milosrdenství mělo svátek. Chci, aby ten obraz, který namaluješ štětcem, byl slavnostně posvěcen o první neděli po Velikonocích; tato neděle má být svátkem milosrdenství.“ (Den. 49)

Průvod s darů během hlavní mše svaté

V tomto roce uplynulo 85 let od chvíle, kdy Pán Ježíš sv. Faustyně předal toto své přání, a 15 let od zavedení Svátku Božího milosrdenství pro celý svět sv. Janem Pavlem II.

Jako každý rok, i v tomto Svatém roku milosrdenství se ve Slavkovicích uskutečnila pouť na Svátek Božího milosrdenství. Po celý den (od 9.00 do 21.00 hod.) byla možnost svátosti smíření. Kromě třech mší svatých (v 10.30, 15.00 a 19.00 hod.) zazněly přednášky o Svátku Božího milosr-

denství, uskutečnily se pobožnosti a setkání. Odhadem přijelo tento den do Slavkovic přes tři tisíce osob.

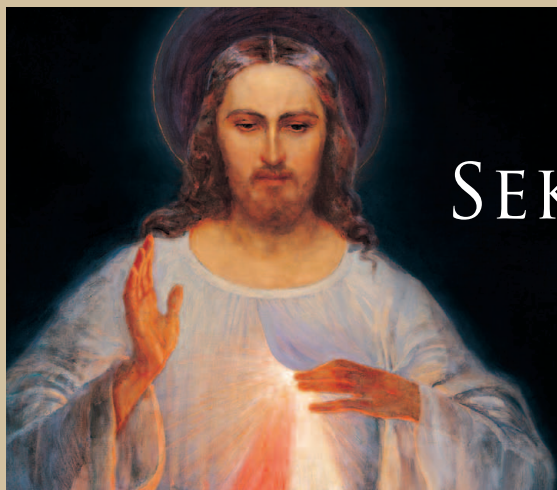
Mši svatou v 15.00 hod. sloužil kardinál Miloslav Vlk, emeritní arcibiskup pražský, který v kázání upozornil, jak poslední papežové zdůrazňují aktualitu a potřebu Božího milosrdenství. Otec kardinál mluvil o „cítění církve“, která vnímá Boží milosrdenství jako plodnou pastorační šanci a cestu. Zároveň poukázal na sociologické studie, podle kterých hodně příznaků nasvědčuje tomu, že „Bůh se vrací“ a že lidé víc hledají duchovní hodnoty.

Na závěr hlavní mše svaté požehnal kardinál Vlk několik obrazů milosrdného Ježíše, které budou putovat po farnostech. *red*

Zehnaní obrazů na závěr mše svaté

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

SEKRETÁŘKA

O ŽIVOTĚ
SV. FAUSTYNY
KOWALSKÉ

/ 2. ČÁST /

Ve Vilně sestra Faustyna potkává páte-
ra Michala Sopočka, který se stane jejím spirituálem a zpovědníkem a který sehraje velkou roli nejen v životě sestry Faustyny, ale také v celém díle šíření úcty k Božímu milosrdenství.

P. Sopočko píše o sestře Faustyně: „Sestru Faustynu jsem poznal v létě roku 1933, když ke mně přišla ke zpovědi. Sestra Faustyna mívala zjevení už několik let. V obavě, aby nešlo o nějaké halucinace nebo psychické poruchy, obrátil jsem se na její představenou, matku Irenu, aby mi řekla, kdo je sestra Faustyna, jakou má pověst v kongregaci u sester a představených, a požádal jsem ji o vyšetření jejího psychického a fyzického zdraví. I poté, když jsem dostal odpověď, která byla pro sestru Faustynu po všech stránkách dobrá, jsem ještě určitou dobu vyčkával. Částečně jsem nedůvěřoval, rozjímal jsem, modlil se a snažil jsem se celou věc vyšetřovat, radil jsem se také s několika moudrými kněžími, co bych měl dělat, neříkajíc přitom, o co a o koho jde. A tehdy šlo o uskutečnění prý rozhodného přání Pána Ježíše namalovat obraz, který sestra vidí ve zjeveních. Nakonec, motivo-

ván spíše zvědavostí, jak by ten obraz měl vypadat, než vírou ve zjevení sestry Faustyny, jsem se rozhodl zajistit namalování takového obrazu. Spojil jsem se s uměleckým malířem bydlícím se mnou v jednom domě, Eugeniuszem Kazimirowskim, který za určitou finanční odměnu souhlasil s namalováním obrazu, a s matkou představenou, která dovolila sestře Faustyně dvakrát týdně přicházet k malíři, aby mu řekla, jak má obraz vypadat. Práce trvala několik měsíců, až konečně v červnu nebo v červenci roku 1934 byl obraz dokončen.“

Tak vznikl ve Vilně, skoro tři a půl roku od zjevení, první obraz nazývaný potom obraz milosrdného Ježíše nebo obraz Božího milosrdenství. V dubnu roku 1935 byl tento obraz poprvé veřejně vystaven v Ostré Bráně. Bylo to ve dnech 26.–28. dubna 1935. V souvislosti s tím popisuje sestra Faustyna ve svém Deníčku zajímavou událost: „V pátek (26. dubna), když jsem byla v Ostré Bráně v době těch slavností, během nichž byl ten obraz vystaven, jsem byla na kázání, které měl můj zpovědník. To kázání bylo o Božím milosrdenství, první, o jaké už dávno Pán Ježíš žádal. Když začal mluvit o tom

velkém milosrdenství Páně, postava na obrazy se stala živou a ty paprsky vnikaly do srdcí shromážděných lidí...“ (Den. 417)

Dne 21. března 1936 sestra Faustyna opouští Vilno. Jede nejdříve do domu sester ve Walendově, v Derdach, a pak 11. května 1936 do Krakova, kde pracuje v zahradě a pak jako vrátná. V Krakově zůstane až do své smrti. Mezitím se zhoršuje její zdravotní stav narušený tuberkulózou, proto musí několikrát odjet z kláštera na léčení. V srpnu 1937 přijíždí do Krakova P. Sopočko, který se setkává se sestrou Faustynou. P. Sopočko píše: „V roce 1937, v srpnu, jsem navštívil sestru Faustynu v Lagiewnikach a našel jsem v jejím „Deníčku“ Novénu k Božímu milosrdenství, která se mi velice líbila. Na otázku, odkud ji má, řekla, že tuto modlitbu jí nadořkoval samotný Pán Ježíš. Už předtím ji údajně Pán Ježíš naučil Korunku k Božímu milosrdenství a jiné modlitby, které jsem se rozhodl publikovat. Z úryvků některých modliteb jsem napsal Litanie k Božímu milosrdenství, které jsem společně s Korunkou a Novénou předal panu Cybulskiemu z Krakova, abych je mohl vytisknout s obrázkem milosrdného Ježíše na obálce. Krakovské biskupství udělilo povolení k tisku a v říjnu Novéna s Korunkou a Litaniami už byla k dostání v knihkupectvích.“

V září měla Faustyna zase zdravotní potíže a kvůli tomu byla přeložena od práce na zahradě do vrátnice. V říjnu měla Faustyna zjevení týkající se Hodiny milosrdenství. Na jaře roku 1938 musela sestra Faustyna opět odjet do nemocnice, kde byla až do 17. září. Dne 17. září 1938 byla sestra Faustyna převezena z nemocnice do kláštera v Lagiewnikach. 26. září se naposled setkala s P. Sopočkem. Na jejich poslední setkání vzpomíná P. Sopočko takto: „Předpověděla mi dost podrobně těžkosti a do-

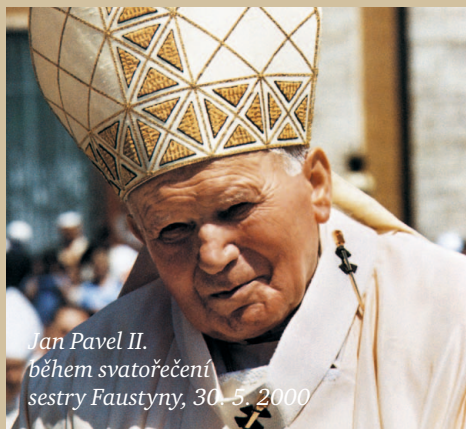

*Obraz Božého milosrdenství
byl poprvé veřejně vystaven
v Ostravě Bráně ve dnech
26.–28. dubna 1935*

konce i pronásledování, které na mě měly přijít v souvislosti s šířením úcty k Božímu milosrdenství a snahou ustanovit svátek Božího milosrdenství (bylo pro mě snadnější to pak všechno snášet v přesvědčení, že celá ta věc je od začátku podle Boží vůle). Řekla mi také, že za deset dní zemře, a 5. října opravdu zemřela. Neměl jsem možnost přijet na její pohřeb.“

Ve středu 5. října roku 1938 se sestra Faustyna v 16.00 hod. vyzpovídala u otce Andrasze a ve 22.45 odešla k Pánu. V pátek 7. října se konal pohřeb sestry Faustyny. Z rodiny na něm nebyl nikdo, protože sestra Faustyna nechtěla zatěžovat rodinu náklady na cestu. Byl to zrovna první pátek a slavnost Matky Boží Růžencové. Sestra Faustyna byla pohřbena na řeholním hřbitově, v klášterní zahradě.

Dne 21. října roku 1965 tehdejší biskup krakovský, Karol Wojtyła, pozdější papež Jan Pavel II., podepsal dekret zahajující informační diecézní proces o životě

Jan Pavel II.
během svatořečení
sestry Faustyny, 30. 5. 2000

a ctnostech sestry Faustyny. Dne 25. listopadu 1966 byla rakev s pozůstatky sestry Faustyny přenesena z hrobu na řeholním hřbitově do klášterní kaple v Lagiewnikach a uložena pod podlahou. V září 1967 byl ukončen diecézní proces a akta byla poslána do Říma.

V roce 1981 vyšlo v Polsku první vydání Deníčku sestry Faustyny. V roce 1993 papež Jan Pavel II. blahorečil sestru Faustynu a v Lagiewnikach byly odhaleny k uctívání relikvie sestry Faustyny.

Dne 30. dubna roku 2000 byla sestra Faustyna svatořečena. Zároveň byl pro celý svět ustanoven svátek Božího milosrdenství. Slavnost svatořečení byla propojena skrze televizní přenos s klášterem v Lagiewnikach. Na náměstí sv. Petra a u kláštera bylo proto možné sledovat mši svatou na velkých obrazovkách. Pro zajímavost vám přečtu úryvek Deníčku sestry Faustyny, který napsala v roce 1937 (63 let před svatořečením) a který – dle některých komentátorů Deníčku – popisuje průběh svatořečení Faustyny, který viděla, popsala, i když – jak sama píše – ne všemu rozuměla. Tento zvláštní úryvek Deníčku nám umožňuje jakoby „nahlédnout“ pod povrch dějin a toho, co je pro nás neviditelné. Sestra Faustyna píše:

„Náhle mě zaplavila Boží přítomnost a rázem jsem se uviděla v Římě, v kapli Svatého otce, a současně jsem byla v naší kapli a slavnost Svatého otce a celé církve byla úzce spojena s naší kaplí a zvláštním způsobem s naší kongregací a současně jsem se účastnila slavnosti v Římě i u nás. Protože byla tato slavnost tak těsně spojena s Římem, že ačkoliv píšu, nedokážu to rozlišit, ale píšu tak, jak to je, čili jak jsem viděla. Viděla jsem v naší kapli Pána Ježíše vystaveného v monstranci na velkém oltáři. Kaple byla slavnostně vyzdobena a ten den do ní směli vejít všichni lidé, každý, kdo chtěl. Zástup byl tak veliký, že jsem na jeho konec nedohlédla. Všichni se s velikou radostí účastnili této slavnosti a mnozí obdrželi to, po čem toužili. Stejná slavnost byla v Římě v krásné svatyni a Svatý otec se vším duchovenstvem tu slavnost slavil a náhle jsem uviděla sv. Petra, který stanul mezi oltářem a Svatým otcem. Neslyšela jsem, co sv. Petr říkal, ale poznala jsem, že Svatý otec rozuměl, co říkal... V tom jsem byla náhle vytržena do Ježíšovy blízkosti a stanula na oltáři vedle Pána Ježíše a můj duch byl naplněn tak velikým štěstím, že je nedokážu pochopit ani popsat. A pohlédla jsem na ty velké zástupy, které vzdávaly čest Božímu milosrdenství, a řekla jsem Pánu: Ježíši, požehnej všem těm, kteří se shromáždili vzdát čest tobě, tvému nekonečnému milosrdenství. Ježíš učinil rukou znamení svatého kříže; to požehnání se odrazilo v duších zábleskem světla.“ (srov. Den. 1044, 1048)

Dne 17. srpna roku 2002 papež Jan Pavel II. posvětil baziliku Božího milosrdenství v Lagiewnikach a světil celý svět Božímu milosrdenství.

zprac. P. Wojciech Zubkowicz SAC

*Svatořečení sestry Faustyny
30. 5. 2000, nám. sv. Petra v Římě*

TŘI CESTY, ALE JEDINÁ BRÁNA

Mohlo by nás napadnout, že Boží milosrdenství k nám dospívá téměř proti naší vůli. To bychom však opomněli skutečnost, že Boží láska se člověku dává a proniká do jeho duše jen natolik, nakolik se mu duše otevírá: „Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu“ (Zj 3,20). Jelikož se rodíme poznamenání prvotním hříchem, k němuž jsme přidali další vrstvu svými vlastními vinami, a konečně proto, že nám život uštědřil příliš mnoho otevřených ran, je možné, že brána našeho srdce je Božím milosrdenství jen pootevřená a její panty jsou pořádně zrezivělé. Bude třeba hodně pracovat na tom, aby se naše nitro opět otevřelo, panty se „promazaly“ pomazáním Ducha Svatého a naše srdce se zbavilo letitých nánosů rzi.

Kterým směrem se vydáme, abychom v sobě postupně vyčistili pramen milosrdenství a zbavili jej všech nánosů? Evangelium nám ukazuje zcela jasné cesty: „Jednou povstal jeden znalec Zákona, aby ho přivedl do úzkých, a zeptal se ho: »Mistře, co mám dělat, abych dostal věčný život?« (Ježíš) mu řekl: »Co je psáno v Zákoně? Jak tam čteš?« On odpověděl: »Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou i celou svou myslí, a svého bližního jako sám sebe!« (Lk 10,25-28). Zde máme tři velké brány, které nám umožňují nechat se zahrnout milosrdenstvím. A chceme-li se bez pře-

kážek napít z tohoto pramene, budeme muset náš vztah k Bohu, k bližním i k sobě samým očistit od všech nánosů.

Toto trojí otevření se – Boží lásce, bližním a sobě samým – nelze chápat jako výčet tří oddělených oblastí. Písmo nás totiž učí, že není možné spojit se s Bohem, chytne-li se do léčky a odmítneme odpustit bližnímu nebo sobě. „Říkal kdo: »Miluji Boha«, ale (přitom) nenávidí svého bratra, je lhář. Neboť kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí“ (1 Jan 4,20). Naše láska se může vztahovat ke třem různým objektům, ale nemá tři různé „brány“ – jednu pro Boha, druhou pro bližní a třetí pro nás samé. Nikoli, jsme totiž pozváni milovat všechny tři skrze jedinou bránu. „Láska k Bohu a láska k bližnímu jsou dvě křídla okna, která nelze otevřít ani zavřít samostatně,“ říká správně dánský filosof Sören Kierkegaard.

Z pedagogických důvodů obrátíme svou pozornost nejprve k očištění svého vztahu k sobě, poté k bližním a konečně k Bohu. Mějme stále na paměti, že je-li blátem zanesená jedna z těchto oblastí, mohou náš prožitek Božího milosrdenství ohrozit i další dvě.

Úryvky z knihy „Přijď tvé milosrdenství“,
Joël Guibert (Paulínky, 2016, 304 s.).

Knihu lze objednat na internetu (www.paulinky.cz), koupit v knihkupectví paulíněk v Praze (Jungmannovo nám. 18, Praha 1) nebo prostřednictvím Karmelitánského nakladatelství (tel.: 384 420 295, www.ikarmel.cz).

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH

NOVÝ PRAMEN

O MINULOSTI A BUDOUCNOSTI
POUTNÍHO KOSTELA BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ
VE SLAVKOVICÍCH / 2

ZPŘÍSTUPNIT PRAMEN

Když jsme my, pallotini, v roce 2009 přišli ze Staré Boleslavi na Vysočinu, byli jsme překvapeni, kolik lidí jezdí do Slavkovic. Od začátku jsme se snažili číst Boží vůli a hledat cesty pro další vývoj Slavkovic. Co můžeme ve Slavkovicích nabídnout dnešnímu člověku? Jakou „atraktivní duchovní nabídku“ vypracovat? Jaké revoluční, zázračné pastorační projekty? Bylo nám jasné, že pouze lidské nabídky nikdy nebudou schopny dát to, co nabízí sám Bůh. Proto se také všechny naše projekty ve Slavkovicích soustředily na vytvoření centra setkání s Božím milosrdenstvím. Nemůžeme nabídnout víc než toto místo omilostněného prostoru setkání – zpřístupnit pramen.

CENTRUM BOŽÍHO
MILOSRDENSTVÍ

Pokud se chvíli zamyslíme, asi přiznáme, že v centru našeho duchovního života často není Pán Ježíš, ale naše problémy a naše hříchy (což v podstatě znamená, že jsme v centru pořád my). Z evangelia přitom víme, že je potřeba nejdříve přijmout a postavit do středu života Spasitele, teprve potom začíná proměna života. Všechny naše pastorační snahy se proto soustředily na to, aby v centru bylo Boží milosrdenství zosobněné v Ježíši Kristu.

Od března 2009 jsme zavedli pravidelné zpovídání a máme zkušenost, že lidé sem jezdí z celé republiky a jezdí jich hodně. Podobnou zkušenost máme i z poutí (v roce 2015 jsme jenom v den Svátku Bo-

Slavkovice – poutníci první pěší pouti v roce 2009

žího milosrdenství rozdali kolem 2000 svatých přijímání).

Výsledkem snahy přivést lidi do Slavkovic k setkání s Bohem byla pěší pouť, která poprvé vyrazila v roce 2009. V současné době se tato pouť koná už každoročně, poutníků každý rok přibývá (v roce 2015 jich putovalo přes 180) a jdou do Slavkovic ve třech proudech: z Fulneku, Prahy a Hodonína. V roce 2016 poutníci poprvé půjdou v novém proudu z Českých Budějovic.

V roce 2009 vznikla také „Kniha milosrdenství“, kruh vzájemné modlitby za Boží milosrdenství, do které je v současné době zapsáno už přes 2000 osob.

Kromě vydávání časopisu „Apoštol“ a šíření úcty k Božímu milosrdenství pomocí publikací jsme začali také vést obnovy a setkání o Božím milosrdenství ve farnostech. Slavkovice se v roce 2011 a 2014 staly místem konání národního kongresu o Božím milosrdenství, který byl pokaždé ukončen slavnostní mší svatou spojenou se zasvěcením Božímu milosrdenství.

NelzesetakezmnímNikodémově noci, projektu, který vznikl u kostela ve Slavko-

vicích a který už překročil hranice republiky. Tento projekt je součástí určité pastorační cesty Slavkovic a souzní s duchem tohoto místa. Nikodémova noc navazuje totiž na noční setkání Nikodéma s Ježíšem. Pán Ježíš během setkání s Nikodémem zdůrazňuje, že je potřeba se znova narodit. Toto setkání s Ježíšem probíhá zároveň v intimní, osobní atmosféře. Neodehrává se „na očích“. Je to tajemství působení Božího milosrdenství v srdci člověka.

PŘEDE DVEŘMI BOŽÍHO TAJEMSTVÍ

Po několika letech od žehnání slavkovického kostela a po zkušenostech s poutí a poutníky stále víc zrál přesvědčení, že by bylo dobré rozšířit ve Slavkovicích prostor pro setkávání poutníků s Božím milosrdenstvím. S ohledem na všechny možné plány do budoucna se jako rozumné zdálo vytvořit nad kostelem ve Slavkovicích podium, u kterého by bylo možné sloužit mše svaté o větších poutích, a také dům se zázemím pro poutníky a paltotiny.

Čas běžel a my jsme se snažili naslouchat Bohu a zároveň hledat to nejlepší řešení

a nějak tyto plány konkretizovat. Jedním prvkem, který nás zpomaloval, bylo podium. Někdy se stane, že to, co je na začátku problémem, je nakonec důkazem, že jdeme správnou cestou. Tak tomu bylo i tentokrát. Hledali jsme symbol, který by měl být ústředním motivem podia. V předvečer slavností sv. Václava v roce 2014 přišla myšlenka, že by to měly být dveře.

Když jsme přišli do Staré Boleslavi, viděli jsme v bazilice sv. Václava vyobrazení té chvíle, kdy byl u dveří kostela sv. Kosmy a Damiána zabit sv. Václav. Nyní se nám zdálo, že v určitém slova smyslu se čas jaksi zastavil a tento obraz velmi dobře zobrazuje vztah církve a národa. Dva bratři se stále setkávají přede dveřmi kostela, v atmosféře nedorozumění a předsudků. Je potřeba, aby se tyto dveře staly dveřmi milosrdenství.

Zároveň obraz dveří krásně spojoval to, co Pán Ježíš říká v evangeliu o sobě – že on je dveřmi, skrze které můžeme jít k Otci. A také to, co v Deníčku píše sv. Faustyna o dveřích milosrdenství a o tom, že tyto dveře Pán Ježíš otevírá dokořán, než přijde jako spravedlivý soudce. Nenašli jsme lepší symbol, který by spojoval tolik úrovní, pro-

to jsme začali pracovat nad projektem podia, jehož součástí by byla brána a dveře milosrdenství.

Nevěděli jsme, že v této době už Svätý otec František nosil ve svém srdci myšlenku vyhlásit Svätý rok milosrdenství a dovolit, aby se po celém světě otevřely sväté brány. Když se toto jeho přání zveřejnilo, bylo to pro nás potvrzením, že bychom touto cestou měli jít dál. Původně jsme doufali, že se vše podaří projednat s úřady tak, že během mimořádné Pouti k Božímu milosrdenství 11. června 2016 bude možné požeňnat základní kámen a zveřejnit konkretizovanou myšlenku stavby nahoře nad kostelem ve Slavkovicích.

Z několika důvodů se tak ale nestalo, což vnímáme také jako Boží vedení, kterému ne vždy rozumíme, ale které je pro nás vždy dobré. Určitě Bůh cestu ukáže. Zatím, s požeňnáním otce biskupa Vojtěcha Cikrleho, chceme od Svätého roku milosrdenství zvláštním způsobem propagovat Centrum Božího milosrdenství ve Slavkovicích, nabízet pastorační projekty Centra a hlavně zvat ke spolupráci všechny ctitele Božího milosrdenství.

P. Wojciech Zubkowicz SAC

Slavkovice – čtyři roky od první pouti počet poutníků výrazně stoupl

Heslo Svatého roku
milosrdenství zní:

**„Buďte milosrdní, jako je
milosrdný váš Otec“**

Žijte proto
jako děti světla
(Ef 5,9)

Zeptali jsme se dětí ..

„Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ (Zj 3,20)

Jak otevřít dveře?

Co udělat, aby mohl

Pán Ježíš dovnitř?

- Uklidit si. / Matěj, 8
- Nedělat nic proti Němu. / Václav, 11
- Uvěřit v Něj. / Vojtěch, 12
- Budu se Mu svěřovat. / Lukáš, 11
- Dát se na správnou cestu. / Lukáš, 11
- Snažit se. / Michal, 9
- Důvěřovat Mu. / David, 9
- Vyzpovídat se a přijmout Tělo Kristovo. / Hedvika, 8
- Půjdu do kostela ke svatému přijímání. / Karolina, 6
- Dělán dobré skutky, aby mohl vejít do mého srdce. / Petr, 10
- Musím jít ke svatému přijímání na mši. / Markéta, 8
- Zpovídat se a nehřešit. / Hynek, 9
- Abychom byli hodní, pomáhali si, dělali dobré skutky. Modlit se, chodit pravidelně do kostela. I když se ti stokrát nechce, tak udělat něco – třeba povozit brášku. Mluvit slušně. / Karolína, 8

Na co by ses chtěl(a) Pána Ježíše zeptat během večeře?

- Opravdu existujeme? / Filip, 9
- Na smysl života. / Václav, 11
- Jestli půjdu do nebe. / Lucie, 7
- Jak vstal z mrtvých? / Lukáš, 11
- Poprosit o radu. / David, 9
- Až budu v nebi, budu se moci dívat na lidi na zemi? / Vojtěch, 12
- Jestli už nebudou války. / Hana, 8
- Co budou dělat rodiče o prázdninách? / Hedvika, 8 let
- Jestli půjdu do nebe. / Karolina, 6
- Jak to vypadá v nebi. / Petr, 10
- Na to, čemu nerozumím v Bibli. / Markéta, 8
- Jak bude vypadat konec světa? Bude to jako s Noem a archou? Jestli půjdu do nebe, nebo do pekla. Jestli moje máma půjde do pekla, nebo do nebe. / Hynek, 9
- Chtěla bych ho poprosit, abych s ním jednou mohla do nebe. Jak to bude vypadat v nebi? Že mu děkuju, že mi dal Bůh život. / Karolína, 8
- Jestli nám něco uvařil? Jestli můžu jít do vesmíru? / Nella, 3,5

MIMOŘÁDNÁ POUŤ K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

V SOBOTU 11. ČERVNA SE
VE SLAVKOVICÍCH USKUTEČNILA
MŠE SVATÁ SE ZASVĚCENÍM
BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ
ZA ÚČASTI VĚŘÍCÍCH
Z CELÉ REPUBLIKY.

Hlavním celebrantem byl biskup brněnský Mons. Vojtěch Cikrle. V kázání, které pronesl exarcha řeckokatolické církve biskup Ladislav Hučko, zaznělo veliké povzbuzení k důvěře Bohu a k návratu k Bohu, stejně jako našel cestu k Otcí marnotratný syn. V závěru mše svaté biskup česko-budějovický Mons. Vlastimil Kročil požehnal kříž poutníků, kteří v červenci tohoto roku půjdou poprvé v novém proudu pěší pouťi z Českých Budějovic do Slavkovic.

Mše svatá byla společným díkyvdáním Bohu také za dílo a pastorační projekty Centra Božího milosrdenství ve Slavkovicích, proto se v obětním průvodu nesla Kniha milosrdenství, poutníci pěší pouťi přinesli poutní trička a členové redakce „Apoštola“ předali výtisky časopisu z minulých deseti let.

Přinášíme vám několik fotografií z této mše svaté a děkujeme všem, kdo se jakýmkoliv způsobem podíleli na přípravě a průběhu této mimořádné pouťi.

Mše svatá se konala za účasti otců biskupů

*Uvítání představiteli
Nového Města na Moravě a Slavkovic*

Mše svatě předsedal biskup brněnský Mons. Vojtěch Cikrle

Mše svatě se zúčastnily také sestry z Kongregace Matky Božího milosrdenství, ve které žila sv. Faustyna

Mše sv. byla také příležitostí k díkovzdání za projekt Kniha milosrdenství

Poutníci pěší pouti přinesli na poděkování Bohu poutní trička z minulých sedmi let

Hostie a víno přinesli v darech věřící z vietnamské komunity v ČR

Předání svázaných čísel „Apoštola“ z posledních deseti let

V závěru mše sv. biskup Vlastimil Kročil požehnal kříž, který povede poutníky z Českých Budějovic do Slavkovic

Slavnostní obřad doprovázel sbor Musica Animata z Třebíče

Mše svatá skončila zasvěcením Božímu milosrdenství

ZVEME VÁS K ŠÍŘENÍ POSELSTVÍ O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ SPOLEČNĚ S NÁMI

Dílo a projekty Centra Božího milosrdenství můžete podpořit

- svou modlitbou
- obětí
- nebo finančním darem (č.ú. 33 00 287 / 0100)

CBM
CENTRUM BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

Mobil do distribuce: 739 548 085 (v pracovních dnech 9–15 h)

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

■ **Joël Guibert / Přijď tvé milosrdenství***Osobní zkušenost s Božím milosrdenstvím*

Cílem této knihy je umožnit čtenáři, aby vstoupil srdcem do tajemství milosrdenství, které je zachyceno především v poselství sestry Faustyny Kowalské. Nejedná se o teologické reflexe, ale o pozvání k osobní zkušenosti s Božím milosrdenstvím, aby mohlo více pronikat do církve i do celého světa.

Brož., 304 str., 295 Kč

■ **Skutky milosrdenství / Jak na ně?**

Knížka byla připravena pro Rok milosrdenství, aby katecheti a rodiče mohli dětem vysvětlit, co jsou to skutky milosrdenství a jak je mohou děti samy konat. Překlad s italského doplněný o praktickou část českými katecheti. Brož., ilustrované, 64 str., 99 Kč

■ **Tonino Lasconi / Já se taky zpovídám!***Příprava na slavnost svátosti smíření*

Bohatě ilustrovaná kniha nabízí svým čtenářům text, který je bude doprovázet během přípravy na první

svatou zpověď – na důležité setkání s Ježíšem Kristem. Kniha přináší podněty i pro katechety a rodiče.

Brož., barevně ilustrované, 94 str., 135 Kč

■ **Sophie de Mullenheim / Poprvé u Ježíšova stolu***Pokračování velké cesty*

Knížka stručně a přehledně shrnuje mešní liturgii a svátost smíření. Je doplněna krátkými katechizemi a svědectvími ze života svatých (Tarsicius, Tereza...). Dále obsahuje základní modlitby a další modlitební a biblické texty. V knižce je prostor pro vlepění fotografie, dopsání jmen kmotrů a další.

Váz., 63 str., 165 Kč

■ **Klaus-Peter Vosen / Podle Srdce tvého***Rozjímání o litaních k Nejsv. Srdci Ježíšovu*

Svěží impulsy k rozjímání o jednotlivých invokacích litaní k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Mohou posloužit jako podněty k osobní modlitbě nebo jako témata ke sdílení ve společenství.

Brož., 143 str., 175 Kč

Obrazy

Božího milosrdenství

Pro ctitele Božího milosrdenství jsme připravili vyobrazení milosrdného Ježíše v několika provedeních.

Fotoobraz na plátně
napnutý na dřevěném rámu:

80x120 . . . 1 299 Kč

70x100 . . . 999 Kč

40x60 . . . 599 Kč

30x40 . . . 499 Kč

20x30 . . . 399 Kč

Plakát

A3 49 Kč

A2 199 Kč

Pohlednice

A5 10 Kč

A5 19 Kč

Objednávejte na **www.CDSM.cz**

Ceny jsou bez dopravy, zasiláme na dobírku za 130 Kč.

Centrum digitálních služeb MIND

Jateční 682/5, 400 01 Ústí nad Labem, telefon: +420 733 774 281, +420 474 720 154, e-mail: info@cdsm.cz
provozní doba po-pá 7.30-17.00 hod.

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednávací formulář na www.apostol.cz!

Ke Svatému roku milosrdenství vám s radostí nabízíme

**Sborník textů z druhého
kongresu o Božím
milosrdenství**

**„Ty jsi svědek mého
milosrdenství“**

Na 100 stránkách ilustrovaného Sborníku najdete texty přednášek (Mons. Josefa Kajneka, Mons. Ladislava Hučka, Mgr. Petra Vrbackého, Mons. Jana Machniaka, P. Adriana Galbase, MUDr. Violy a Augustina Svobodových, kardinála Miloslava Vlka), promluvy (Mons. Vojtěcha Cikrleho, Mons. Jana Graubnera), zamyšlení a svědectví, které zazněly během kongresu.

Sborník si můžete objednat na adrese:

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32 Jámy;
tel. 566 502 850, 774 521 531; e-mail:
objednavky@apostol.cz

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova nás
žene.“**

Pallotti odkázal členům Společnosti, aby „pomocí modlitby a skutků dělali všechno,

aby svět poznal a zamiloval se do Ježíše“.

Proto se kněží a bratři pallotini neomezují na jednu činnost, ale pracují na různých místech a v mnoha oblastech.

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotini, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32

tel. 733 741 850, 733 741 860

e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

NABÍZÍME OBRÁZKY MILOSRDNÉHO JEŽÍŠE s modlitbou zasvěcení Božímu milosrdenství a „Korunkou“

Obrázky si můžete objednat na tel. 566 502 850, 774 521 531, e-mailem: objednavky@apostol.cz.

Při objednávání sdělte, které číslo obrázku a jaké množství si přejete poslat. Velikost obrázků: 75x155mm. Balení je po 100ks. Cena není stanovena – dobrovolný dar pošlete na účet č.: 35-6219210237/0100.

OTCOVÉ PALLOTINI
ZVOU VŠECHNY ZÁJEMCE NA

VÍKENDOVÉ EXERCICIE LECTIO DIVINA

O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ V KLÁŠTEŘE SESTER TRAPISTEK V POLIČANECH

TERMÍNY 2016: 23. – 25. ZÁŘÍ (PÁ–NE)
27. – 30. ŘÍJNA (ČT–NE)

PŘIHLÁŠKY A PODROBNÉ INFORMACE:

P. Tomasz Kazański SAC
e-mail: kazanskisac@gmail.com
mob.: 739 002 737

„Tento Jubilejní rok chceme prožít ve světle Pánova slova: *Milosrdní jako Otec*. Evangelista přináší Ježíšovo učení: „Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec“ (Lk 6,36). Je to životní program, který je náročný a stejně tak plný radosti a pokoje. Ježíšův pokyn je určen těm, kdo slyší Jeho hlas (srov. Lk 6,27). **Abychom byli schopni milosrdenství, musíme tudíž nejprve naslouchat Božímu Slovu.** To znamená **obnovit hodnotu mlčení při rozjímání Slova**, které nám je určeno. Takto lze rozjímat Boží milosrdenství a osvojovat si je jako vlastní životní styl.“

(Papež František, *Misericordiae Vultus*, 13)